

# РЕШЕНИЕ

№ 37153

гр. София, 11.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ:** Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6511** по описа за **2025** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ГЛО ИНВЕСТ“ ЕООД [населено място] срещу Решение №512//08.02.2025 година, постановено по н.а.х. д.№5279/2024 година по описа на СРС,23 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №22-2400031/20.03.2024 година, издадено от Директор на Дирекция ”Инспекция по труда“- С., с което последният на основание чл.416,ал.5 от КТ, вр с чл.414,ал.3 от КТ наложил на „ГЛО ИНВЕСТ“ ЕООД – [населено място] в качеството на работодател по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 62,ал.3 от КТ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и необоснованост на оспореното решение. Твърди се, че съдът не е изследвал приложения Граждански договор, който сочи на различни приложими правни разпоредби, а именно на чл.9 от ЗЗД ,а не от Кодекса на труда, които не са съобразени от СРС, Наред с това се сочи , че ако се твърди, че е извършено нарушение на нормата на чл.61, ал.1о т КТ, а не на чл.62,ал.3 от КТ. Иска се отмяна на решението и отмяна на Наказателното постановление, алтернативно намаляване на имуществената санкция до предвидения от закона минимум и прилагане на чл.28 от ЗАНН. Заявява претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът- „ Гло инвест“ ЕООД-гр. С. редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат С. ,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените

основание и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация-Дирекция“ Инспекция по труда“-С. , редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С. редовно упълномощена, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат И. като моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

Представителят на СГП-прокурор П. намира първоинстанционното решение за правилно и моли да бъде потвърдено.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на служители на Дирекция “Инспекция по труда“-С. на 17.01.2024 година в 12,03 часа на място в обект на контрол- „ Благоустройство на междублоково пространство на [жилищен адрес] в [населено място] , р-Н „ К. село „ УПИ-I за ОЖС и хидрофор, кв.294 м.“ К. село – Плавателен канал – Север е заварено лицето Ц. Н. М. да полага труд- полагане на павета в посочения обект. В собственооръчно попълнената на място писмена декларация лицето посочило, че работи за проверявания търговец с работно време от 08.00 часа до 17.00 часа, с дневна почивка-10/10,15,12,00/12,30, 1500/15,15 часа, получава трудово възнаграждение в размер на 470 лева , почивни дини – събота и неделя и има сключен трудов договор.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от същата дата, с който са дадени задължителни предписания на работодателя, а за констатираното нарушение на нормата на чл.62,ал.3 от КТ по отношение на работника М. срещу касатора е съставен АУАН за извършено нарушение на нормата чл.62,ал.3 от КТ, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление от 20.03.20240 година, с което на касатора в качеството му на работодател е наложена имуществена санкция на основание чл.414,ал.3 от КТ в размер на 2000 лева.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел,че касаторът в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ/ а легално определение на понятието „ Работодател“ е дадено в параграф 1,т.1 от ДР на КТ и това е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание(предприятие,учреждение,

организация,кооперация,стопанство,заведение,домакинство,дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение/ е допуснал до работа работникът Ц. Н. М. простира работната си сила без да му е връчено копие на хартиен носител от заверено Уведомление от ТД на трудов договор в писмена форма. Правилно СРС е приел, че съгласно чл.1,ал.2 от КТ отношенията по предоставяне на работната сила следва да се уреждат само като трудови, със сключване на предвидения в чл.62,ал.1 от КТ писмен договор. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС не е обсъдил приложените доказателства. На първо място, от собственооръчната декларация, подписана от лицето М. същият е посочил, че е нает на работа на длъжността- павета има Трудов договор с работно време от 8 до 17.00 часа, с дневни почивки, почивни дни – събота и неделя с

уговорено трудово възнаграждение 470 лева, което безспорно сочи, че лицето е престирило работната си сила и са налице съществени елементи от трудовия договор- длъжност, място на работа, работно време, почивки.

В настоящия случай при казаното по – горе и от събраните по делото доказателства, се установява, че работникът М. е осъществявал престиране на работна сила, но работодателят е допуснал до работа работника без да му връчи копие на хартиен носител на Уведомлението по чл.63,ал.2 от КТ до ТД / като същото е изпратено в ТД на НАП след проверката- в 22:27:02 часа след извършване на проверката.

След като работодателят е наел на работа лице, което е престирило труд по трудово правоотношение, той е бил длъжен преди да започне да престира труд работникът, да му връчи копие на хартиен носител от Уведомлението по чл.63,ал.2 от КТ, сочеща, че работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно – наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на работодателя, но е наложил санкция не в предвидения от закона минимум-1500 лева, а 2000 лева, като е съобразил времето, засягането на трудовите права, изложил е аргументи в посока определяне размера на санкцията в размер от 2000 лева, и защо определя санкция в близък размер до минимума, като са установени още три нарушения на трудовото законодателство. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Наред с това, законосъобразно СРС е приел, че по отношение на този вид нарушение институтът на маловажния случай е неприложим по аргумент от нормата на 415в- не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2, и след като законодателят изрично е изключил приложимостта на института на маловажния случай по отношение на този вид нарушения, то за съда не съществува възможност да го приложи.

Представените пред касационната инстанция съдебни решения на АССГ на първо място не са задължителни, а на второ- касаят друга, различна фактическа обстановка.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от него ”необоснованост” на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-

малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

Чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 130 до 190 лева.Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт С., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 130 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 130 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент.Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Ъгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град  
Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №512/08.02.20250 година, постановено по н.а.х. д.  
№5279/2024 година по описа на СРС,23 състав.

ОСЪЖДА“ ГЛО ИНВЕСТ“ЕООД- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“  
ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-С. СУМАТА ОТ 130 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО  
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.  
2.